

Dosarul nr. 1-142/2024
PIGD 1-24068739-32-1-25062024

SENTINȚĂ
În numele Legii

10 februarie 2025

or.*****

Judecătoria Hîncești (sediul *****)

Instanța compusă din:

Președintele ședinței, judecător

Svetlana Bubuioc

Grefier

Anastasia Mereacre, Lilia Plugaru

Cu participarea:

Procurorilor: Dumitru Barbuța, Cristin Ghemu, Marcel Tumuruc

Apărătorului *****

Interpretului Leca Valentina

examinând în ședință de judecată publică, **pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală**, cauza penală de învinuire a lui:

*****, a.n.*****, IDNP

*****, domiciliat mun.Chișinău str.*****

*****, studii medii, divorțat, supus

serviciului militar, angajat în calitate șrf depozit la

*****, anterior judecat.

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin.(1) din Codul penal.

Procedura de citare legal executată.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei: 25 iunie 2024 – 10 februarie 2025

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate în ședință de judecată, instanța de judecată,

A C O N S T A T A T:

1. ***** la data de 01.03.2024 aproximativ la orele 09:40, deplasându-se la volanul automobilului de model ***** cu n/î ***** pe traseul M1 Chișinău-Leușeni, din motiv că a oprit adiacent traseului, mijlocul de

transport condus, manevra a atras atenția angajaților INSP A igr, *****, cu automobilul lor de serviciu de model Škoda Superb, cu n/î *****

În continuare, *****, cunoscând că poliția este o instituție publică specializată a statului, în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, iar polițistul este un funcționar public cu statiu special, persoană publică în sensul art.123 al.2 Cod penal, conștientizând că orice promisiune, oferire sau dare personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice a unor bunuri sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia, constituie infracțiune, aflându-se în nemijlocita apropiere de locul unde a fost stopat de către agentul de

poliție, urmărind scopul evitării de la răspunderea contravențională, acționând premeditat, s-a apropiat de agentul constatator ***** cu un fail de polietilenă destinat păstrării filelor de hîrtie, în care a plasat la vedere bancnota cu nominalul de 1000 lei, pentru a-i determina pe angajații Inspectoratului Național de Securitate Publică, să ignore atribuțiile funcționale și să nu întocmească un proces verbal contravențional pentru faptul conducerii automobilului fără permis de conducere.

2. În ședința de judecată până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul ***** a înaintat o cerere olografă și semnată autentic de acesta, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364¹ din Codul de procedură penală, indicând că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu întocmit, recunoaște vina în săvârșirea infracțiunii incriminate și nu solicită administrarea altor probe noi.
3. În ședință de judecată, inculpatul a confirmat veridicitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, reiterând că recunoaște vina.
4. La fel, apărătorul ***** care acționează în interesele inculpatului ***** în ședință de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, cu examinarea cauzei în procedura simplificată.
5. Acuzatorul de stat Marcel Tumuruc în ședință de judecată a considerat posibilă admiterea cererii și examinarea cauzei în procedură simplificată.
6. Instanța, analizând cererea inculpatului susținută de apărătorul său, ascultând opinia procurorului, care a declarat că temeiuri de a respinge cererea inculpatului nu sunt, constatând că din probele administrate în cursul urmăririi penale, care sunt concludente, pertinente și utile, rezultă că

fapta inculpatului este stabilită, precum și că sunt suficiente date referitor la persoana inculpatului pentru a permite stabilirea unei pedepse, astfel, conform art. 364¹ alin.(4) Codul de procedură penală al RM, instanța de judecată prin încheierea protocolară din 14.01.2025, a admis cererea inculpatului ***** și a dispus judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

7. Audiata în ședința de judecată sub jurământ, inculpatul *****, vina a recunoscut-o integral și a declarat că, la data de 03.03.2024 pe la orele 09:00 se deplasa cu automobilul ***** Scenic pe traseul Chișinău-Leușeni și a fost stopat de angajații poliției. În scop de a evita pedeapsa pentru contravenție, a scos dintr-o mapă 1000 lei și a încercat să-i transmită colaboratorului poliției, după care colaboratorul a invitat un echipaj de poliție care a întocmit proces verbal de oferire a mitei. Recunoaște vina în cele comise și se căiește sincer.
8. Audiind inculpatul, studiind materialele cauzei penale, dincolo de orice dubiu rezonabil instanța de judecată consideră că fapta comisă de *****, este dovedită în instanța de judecată integral prin declarațiile însuși a inculpatului, date în ședința de judecată, în mod liber, benevol, conștient, fără presiune sau teamă, care sunt în corespundere cu probele administrate în faza de urmărire penală și anume de:
 - declarațiile martorului *****, (f.d.31-33, 34-36)
 - declarațiile martorului *****, (f.d.21-28, 40-43),
 - Process verbal de cercetare la fața locului cu planșa fotografică din 01.03.2024, (f.d.14-17)
 - process verbal de examinare a fișierului audio/video, (f.d.46-47),
 - fișierul audio/video cu denumirea WhatsApp, (f.d.51-71),
 - fișierul video, (f.d.45),
 - raport de constatare tehnico-științifică nr.156 din 07.04.2024, potrivit concluziei-bancnota cu nominalul de 1000 lei, seria 0039 nr.I.005472 corespunde după calitate și metoda imprimării imaginilor și executării elementelor principale bancnotelor autentice, (f.d.23-26),
 - corpuri delictive- o bancnotă cu nominalul de 1000 lei seria 0039 nr.I.005472, transmisă la păstrare către subdiviziunea specializată a Serviciului Fiscal de Stat.
9. Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și

motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

10. În conformitate cu prevederile art. 389, alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.
11. Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi înaintată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului.
12. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.
13. Instanța de judecată remarcă faptul că, în privința inculpatului ***** a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.
14. La fel, în contextul art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, inculpatului i-a fost adus la cunoștință pe fiecare caz în parte atât cauza și probele pe care se fundamentează acuzația, cât și natura, adică calificarea juridică care a fost dată faptelor săvârșite de acesta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu întocmit.
15. În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele Hiro Balani împotriva Spaniei, Vadehurk împotriva Olandei, Ruiz împotriva Spaniei și Boldea împotriva României, Curtea Europeană a drepturilor Omului a arătat că art. 6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele naționale să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.
16. De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza Tatishvile împotriva Rusiei din 2007). La fel, art. 6 al Convenției

implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților (cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei).

17. În corespundere cu art. 93 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele sânt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.
18. Conform art.101 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.
19. Potrivit doctrinei, obiectul juridic nemijlocit al infracțiunii de corupere activă îl reprezintă relațiile sociale referitoare la activitatea de serviciu, activitate a cărei bună desfășurare este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere asupra funcționarilor publici.
20. La caz, prin acțiunile inculpatului au fost lezate relațiile sociale enunțate la alineatul precedent.
21. Obiectul material sau imaterial al acestei infracțiuni îl reprezintă remunerația ilicită. Aceasta se exprimă în bunurile, serviciile, privilegiile sau avantajele, sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice.
22. Prin „bunuri” se are în vedere, printre altele: semnele bănești autentice, valorile mobiliare de stat autentice alte titluri de valoare.
23. La caz, obiectul material al infracțiunii constă în remunerație ilicită, exprimată prin bunuri mijloace bănești în sumă de 1000 lei.
24. Latura obiectivă a infracțiunii de corupere activă constă în fapta prejudiciabilă exprimată doar prin acțiune, care se exprimă în mod alternativ prin următoarele trei modalități normative:
 - 1) promisiunea unei persoane publice ori unei persoane publice străine, de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin;
 - 2) oferirea unei persoane publice ori unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin;
 - 3) darea unei persoane publice ori unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin.

25. Oferirea, în sensul art. 325 alin. (1) din Codul penal, presupune prezentarea, etalarea, înfățișarea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine.
26. Darea, în sensul art. 325 alin.(1) din Codul penal, constituie înmânarea, remiterea, predarea efectivă a remunerației ilicite de către corupător către persoana publică.
27. Inițiativa oferirii, dării aparține corupătorului, fiind un act unilateral al corupătorului. De aceea, pentru aplicarea răspunderii conform art. 325 alin. (1) din Codul penal, nu importă dacă destinatarul oferirii o acceptă sau o respinge. Este suficientă realizarea oferirii, dării de către corupător. Oferirea trebuie să implice un caracter precis, concretizat într-o acțiune efectivă, reală, nu însă imaginară. Este suficient ca oferirea să fie inteligibilă pentru persoana interesată, care, cunoscând nuanțele relevante, să fie în situația de a-i înțelege semnificația.
28. Infracțiunea specificată reprezintă o infracțiune formală, și se consideră consumată din momentul oferirii și dării recompensei ilicite.
29. Latura subiectivă a infracțiunii analizate se caracterizează prin intenție directă. Motivele infracțiunii în cauză se exprimă în năzuința făptuitorului de a obține unele avantaje nepatrimoniale.
30. Scopul infracțiunii, prevăzută în art. 325 alin. (1) din Codul penal este unul special, care poate adopta oricare din următoarele patru forme:
 - Scopul îndeplinirii- în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă- de către persoană publică a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză;
 - Scopul neîndeplinirii- în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă- de către persoană publică a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză;
 - Scopul întârzierii îndeplinirii- în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă- de către persoană publică a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză;
 - Scopul grăbirii îndeplinirii- în interesul corupătorului sau al persoanelor pe care le reprezintă- de către persoană publică a unei acțiuni în exercitarea funcției sau contrar funcției în cauză.
31. Această listă este una exhaustivă și nu poate include alte forme, iar pentru aplicarea răspunderii conform art.325 alin. (1) din Codul penal nu este obligatorie realizarea scopului sus-menționat.

32. Subiectul, infracțiunii specificate la art. 325 alin. (1) din Codul penal este: 1) persoană fizică responsabilă, care la momentul comiterii faptei a atins vârsta de 16 ani. Nu se cere ca subiectul să aibă vreo calitate specială.

33. Contrapunînd faptele stabilite în cadrul cercetării judecătorești la componența de infracțiune stabilită de art. 325 alin. (1) din Codul penal, instanța reține că în acțiunile lui ***** sunt întrunite toate semnele și elementele calificative obligatorii ale infracțiunii stabilite de art. 325 alin.(1) din Codul penal - coruperea active, adică oferirea personal unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.

34. Prin urmare inculpatul ***** urmează a fi recunoscut vinovat și tras la răspundere penală pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal.

Individualizarea pedepsei penale:

35. De către acuzatorul de stat în debaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului ***** vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, și în baza sancțiunii acestuia articol, în coroborare cu prevederile art. 80¹ alin. (1) Cod penal, a-i stabili o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 800 u.c.

36. Avocatul ***** în interesele inculpatului ***** a solicitat aplicarea pedepsei minime.

37. Inculpatul ***** în cadrul ultimului cuvânt a reiterat că regretă cele întâmplate și solicită o pedeapsă mai blândă

38. Potrivit art. 24 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

39. La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispozițiile articolelor 7, 75 din Codul penal, respectiv: modalitatea și împrejurările în care a fost comisă infracțiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârșite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar și circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

40. În conformitate cu art. 61 alin. (1) și (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor.

Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

41. Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

42. Instanța remarcă că, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

43. De altfel, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

44. În concordanță, instanța consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

45. În acest sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea fetei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității lor.

46. Instanța concluzionează că sentința de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât și pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

47. În cadrul individualizării pedepsei, instanța de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri), potrivit căreia „natura și durata sancțiunilor

și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delinvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

48. Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii și trebuie avute în vedere în procesul de stabilire și aplicare a pedepsei.

49. Privind gravitatea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal săvârșite de către inculpat, instanța, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracțiunea, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare comise cu intenție, care se pedepsește pentru persoană fizică cu amendă în mărime de la 500 la 1500 de unități convenționale, iar persoana juridică se pedepsește cu amendă în mărime de la 3000 la 5000 de unități convenționale cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate.

50. La aplicarea pedepsei, instanța de judecată conchide că, conform prevederilor art. 76 din Codul penal, nu s-au stabilit circumstanțe atenuante, iar potrivit art. 77 din Codul penal, nu s-au stabilit circumstanțe agravante.

51. Subsecvent, recunoașterea vinovăției, instanța nu o va reține ca circumstanță atenuantă, în vederea neacordării aceleiași circumstanțe unei duble valențe juridice, atât timp, cât instanța a dispus examinarea cauzei în procedură simplificată, iar potrivit art. 80¹ alin. (2) din Codul penal, inculpatul pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, beneficiază de reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

52. După această denotație, la stabilirea pedepsei penale, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite - inculpatul a comis o infracțiune ușoară, de persoana inculpatului, care la evidența medicilor narcolog și psihiatru nu se află, are la întreținere un copil minor, s-a căit de cele comise.

53. Conducându-se de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în prevederile art. 61 alin. (2) din Codul penal, și de noile limite după aplicarea prevederilor art. 80¹ alin. (2) din Codul penal, reieșind din caracterul infracțiunii comise de inculpat, care potrivit prevederilor art.16 alin.(2) din Codul penal este una ușoară, instanța de judecată consideră că în privința inculpatului ***** pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute art. 325 alin. (1) din Codul penal, este echitabilă aplicarea unei pedepse sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale, ceea ce reprezintă echivalentul a 30 000 (treizeci mii) lei.

54. Se aplică în privința lui ***** măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara, cu menținerea acesteia până la intrarea sentinței în vigoare.

55. Concomitent, temeuri pentru liberarea inculpatului ***** de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal, în acest caz nu au fost stabilite.

Cu privire la corpuri delictive:

56. Conform art.106 alin.(1) Cod penal, ”Confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin.(2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora.

Potrivit alineatului (2) lit. a) al aceluiași articol, ”Sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare): utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni.”

57. Potrivit materialelor cauzei penale, bancnota cu valoarea nominală 1000 lei, seria și numărul I.0039 005472, anul emiterii 2017, ridicată la data de 01 martie 2024 în cadrul cercetării la fața locului în s.*****r.*****, ce aparține lui *****, a fost recunoscută în calitate de corp delict și anexată la materialele cauzei penale prin ordonanța din 16 aprilie 2024 (f.d.27) și transmisă spre păstrare către Serviciul Fiscal de Stat prin ordonanța din 16 aprilie 2024 (f.d. 27) în baza actului nr. *****dîn *****, coletul nr. ***** (f.d. 13).

58. Potrivit cercetării judecătorești s-a constatat că, ***** a utilizat bancnota cu valoarea nominală 1000 lei, seria și numărul: I. 0039 005472 pentru a comite infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) Cod penal.

59. Astfel, avînd în vedere prevederile legale menționate supra, în raport cu circumstanțele constatate în ședința de judecată, instanța consideră necesar de a confisca din contul inculpatului ***** în beneficiul statului -bancnota cu valoarea nominală 1000 lei, seria și numărul: I. 0039 005472.

Cheltuieli de judecată nu sunt.

60. Reieșind din cele expuse mai sus și conducându-se de prevederile art.80/1 Cod penal, art. 3641, 382, 384-385, 389, 392-395, 397 Cod Procedură Penală al RMoldova, instanța de judecată,-

H O T Ă R Ă Ș T E :

Se recunoaște vinovat ***** de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod Penal și i se stabilește acestuia pedeapsă penală cu aplicarea prevederilor art. 80¹ Cod Penal sub formă de amendă în mărime de 600 (șase sute) unități convenționale, echivalentul a 30 000 (treizeci mii) lei MD.

Se aduce la cunoștința lui *****, că, în conformitate cu prevederile art. 64 alin. (3¹) din Codul Penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărîrea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

Se aplică în privința lui ***** măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara, cu menținerea acesteia până la intrarea sentinței în vigoare.

Corpul delict și anume: bancnota cu valoarea nominală 1000 lei, seria și numărul I.0039 005472, anul emiterii 2017, ridicată la data de 01 martie 2024 în cadrul cercetării la fața locului în s.*****r.*****, ce aparține lui *****, recunoscută în calitate de corp delict și anexată la materialele cauzei penale prin ordonanța din 16 aprilie 2024 (f.d.27) și transmisă spre păstrare către Serviciul Fiscal de Stat prin ordonanța din 16 aprilie 2024 (f.d. 27) în baza actului nr. *****din *****, coletul nr. *****(f.d. 13), la definitivarea sentinței de confiscat în contul statului.

Sentința este cu drept de recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Hîncești (sediul *****).

Președintele ședinței,
Judecătorul

Svetlana Bubuioac